

ולמדנו בזה, שלוקה על אכילת עצים ולבונה שנטמאו, על אף שאינם ראויים לאכילה. והוא הדין לבשר קדשים טמא שאכלו קודם זריקה, שאף על פי שעדיין אין לו היתר אכילה, לוקה על אכילתו, כי הוא לא גרע מעצים ולבונה של קדשים, שאינם ראויים לאכילה, ובכל זאת אדם האוכלם כשהם טמאים, לוקה.⁴

ורבא אמר: מחלוקת רבי יוחנן וריש לקיש אם לוקה על אכילת בשר קודם זריקה, היא רק **בטומאת הגוף**, שבה אמר ריש לקיש שלוקה. אבל **בטומאת בשר**, **דברי הכל אינו לוקה**.⁵

ומבאר רבא: **מאי טעמא** אינו לוקה לדברי הכל? כיון שהוקש הפסוק המזהיר על אכילת בשר קודם טמא לפסוק שנאמר בו עונש כרת על ביאת מקדש בטומאת הגוף, שיש בה עונש כרת, יש לנו ללמוד שהאזהרה האמורה באכילת בשר טמא אינה אמורה אלא בבשר טמא שיש חיוב כרת על אכילתו, כמו על ביאת מקדש בטומאת הגוף. ולכן, בשר קודם זריקה, **כיון דלא קרינן ביה**, באדם טמא האוכל את הבשר, **"וטומאתו עליו, ונכרתה"**, שהרי לפני זריקת הדם הוא נתמעט מעונש כרת, כך גם **לא קרינא ביה**, בבשר הטמא לפני זריקת הדם, **"והבשר אשר יגע בכל טמא, לא יאכל"**.

לאכילה, וזהו שהקשו התוס', מאחר ובחיבת הקודש למדנו, שאף דבר שאינו ראוי לאכילה, נחשב אוכל, א"כ הוא הדין למשקין של קודש, שיחשבו אוכל מדין זה, וממילא יהיה בהם דין טומאת אוכלין, על אף שטומאת משקין לא נאמרה בהם!?

המוקדשין, יח יב], הרי עיקר הנדון כאן הוא משום המבואר בגמרא במנחות [כה] לגבי אכילת קדשים בטומאת הגוף, שאינו חייב אלא על דבר הניתר לטהורים, והיינו לאחר זריקה, שקודם לכן אסור הבשר באכילה אף לטהורים, ובהו אמר אביי שהוא הדין לגבי אכילת בשר טמא, וא"כ מה היא הוכחת הגמרא מעצים ולבונה שאינם ראויים לאכילה, הרי מכל מקום אין הם מחוסרים התר, והרי הם שוים לבשר לאחר זריקת הדם, ומה שאין כן הבשר קודם זריקה שהוא מחוסר התר אכילה לטהורים? וכתב, שהגמרא מדמה עצים ולבונה שאינם ראויים לאכילה, לבשר קודם זריקה שלא הותר באכילה [שאינו ראוי לאכילה משום כך].

3. **המנחת חינוך** [קמו ח] מסתפק, כיון שחיבת הקודש משווה שם אוכל אף לדבר שאינו אוכל, הרי שיתכן שאף אם יאכל פחות מכזית יהיה חייב, ואינו כשאר מאכלות שדין איסורם הוא רק בשיעור כזית, **ובאבי עזרי** [טומאת אוכלין, ד ה] תמה על כך, שהרי הרמב"ם פסק בדין אכילת לבונה שאם אכל כזית חייב, והטעם הוא משום שכל דין חיבת הקודש ענינו רק להחשיב את הדבר לאוכל, אשר משום כך יוכשר לקבל טומאה, וזהו רק לענין הדינים הנוגעים לחפץ, היינו להיטמא ולטמא. אבל לענין איסור אכילה, שהוא דין על האדם האוכל, ודאי שאינו חייב אלא אם אכל כזית, כי על מעשה האכילה עצמו לא נאמר דין חיבת הקודש.

5. הרמב"ם [פסולי המוקדשין, יח יב], פסק כרבא שאין לוקין על בשר שנטמא אלא האוכלו לאחר זריקת דמים. והקשה בכתבי הגרי"ז, אמנם אין לו ללקות משום אכילת קודש טמא. אבל מכל מקום למה לא ילקה משום אוכל פסולי המוקדשים, כשאר פסולים שלוקה על אכילתם?

4. הקשה בחידושי רבנו חיים הלוי [פסולי